

IRAQ

Wykonał: Waldemar Skoneczny

Irak, Republika Iraku

Irak-państwo arabskie na Bliskim Wschodzie, leżące nad Zatoką Perską.

Dane statystyczne

- Irak zamieszkaany jest przez ponad 38 milionów mieszkańców, z czego jedna czwarta mieszka w stolicy kraju, Bagdadzie.
- Kolejnymi co do znaczenia miastami są: Al-Hilla, Al-Basra, Mosul i Kirkuk, Karbala, Al-Kut.
- Ludność stanowią plemiona arabskie, największą mniejszość narodową
- Religią dominującą jest islam (97% społeczeństwa), dzielący się na szytów (60% wyznawców) i sunnitów (ok 37%) oraz (3%) to chrześcijanie.
- Język: arabski, kurdyjski, asyryjski, armeński

Początki polskiej misji w Iraku

- 16 kwietnia 2003 roku Sekretarz Obrony USA Donald Rumsfeld, zaproponował Polsce udział jednostek Wojska Polskiego w utrzymaniu porządku i stabilizacji w Iraku. 4 maja Minister Obrony Narodowej Jerzy Szmajdziński, w czasie swojej wizyty w Waszyngtonie, poinformował, że dowódcą wielonarodowej dywizji zostanie gen. dyw. Andrzej Tyszkiewicz, zastępca dowódcy wojsk lądowych. Następnego dnia przyznano Polsce strefę odpowiedzialności. Polski kontyngent był trzeci pod względem liczebności po kontyngentach USA i Wielkiej Brytanii.
- Zgodnie z porozumieniami sojuszniczymi Polacy od 3 września 2003 roku przejęli dowodzenie nad Wielonarodową Dywizją Centrum Południe (Multinational Division Central - South) MND CS składającą się z pięciu prowincji: Qadisija, Nadżaf, Wasit, Karbala i Babilon.

Pod polskim dowództwem znalazła się bardzo ważna część Iraku, zamieszkała przez blisko 5 milionów ludzi. W pierwszej zmianie PKW służyło około 2400 żołnierzy z Polski. Cała baza liczyła około 8500 żołnierzy. Polskiemu dowództwu podlegały trzy brygady wielonarodowe:

- polska w prowincjach Babilon i Karbala;
- Ukraińska w prowincji Wasit;
- hiszpańska w prowincjach Qadisija i Nadżaf.

Propozycja pełnienia roli jednego z państw wiodących była dla Polski, z jednej strony wyróżnieniem i dużą odpowiedzialnością, z drugiej zaś szansą na trwałe zaistnienie na Bliskim Wschodzie nie tylko militarnie, ale również gospodarcze i ekonomiczne.

Warunki do spełnienia

Dla Wojska Polskiego udział w misji w Iraku od samego początku był olbrzymim przedsięwzięciem, choćby ze względu na odległość. Oczywiście nie był to jedyny czynnik świadczący o ogromie i trudności tego zadania. Wpływ na to miały również inne czynniki takie jak:

- trudny półpustynny teren i klimat, z którym dotąd żołnierze w zasadzie nie mieli do czynienia,
- odmienna kultura, religia i obyczaje,
- bardzo skomplikowana sytuacja polityczna,
- narastanie nastrojów antykoalicyjnych.

Ponadto I zmiana PKW dopiero zdobywała doświadczenia i wiedzę potrzebną do bezpiecznego i efektywnego funkcjonowania w rzeczywistości irackiej. Doświadczenia zdobywane przez żołnierzy nie ograniczały się tylko do metod działania i operowania w warunkach Iraku. Miały one bardzo szerokie spektrum oddziaływania na kolejne kontyngenty i odnosiły się zarówno do praktyki działania, jak i wyposażenia, zarówno tego indywidualnego, jak i specjalistycznego. Wyposażenie, jego poziom i jakość ewoluowały przez cały czas trwania polskiej misji w Iraku i miały wpływ nie tylko na samą misję, ale również na zmiany zachodzące w Wojsku Polskim w kraju.

Przygotowania do udziału w misji

Było to największe wyzwanie przed jakim stanęło Wojsko Polskie od chwili zakończenia II wojny światowej. Przed żołnierzami przygotowującymi się do misji postawione zostały zadania szkoleniowe obejmujące zapoznanie się z: geografiami polskiej strefy, warunkami klimatycznymi, religią i kulturą jej mieszkańców, historią i tradycjami, ze specyfiką zachowań Irakijczyków (co było szczególnie ważne ze względu na konieczność poznania niuansów miejscowych zwyczajów i życia codziennego).

Bardzo ważne były ćwiczenia, których celem było ujednoczenie sposobów działania w czasie misji. Żołnierze byli intensywnie szkoleni w metodach prowadzenia obserwacji, konwojowania i ochraniania patroli, rutynowych działań w dzień – nocnych punktach kontrolnych. Wiele z tych zajęć prowadzonych było przez instruktorów armii amerykańskiej, którzy przede wszystkim pomagali w sprecyzowaniu i dostosowaniu procedur obowiązujących podczas wykonywania zadań, oraz przekazywali własne doświadczenia zdobyte w Iraku.

Przed wyjazdem na misję, wszyscy żołnierze uczestniczyli w kilkudniowych kursach, na których mówiono jak mają radzić sobie ze stresem. Jednocześnie z niektórymi pododdziałami takimi jak np. Batalionowa Grupa Bojowa, psychologowie współpracowali cały czas. Było to związane ze specyfiką służby i narażeniem na stres.

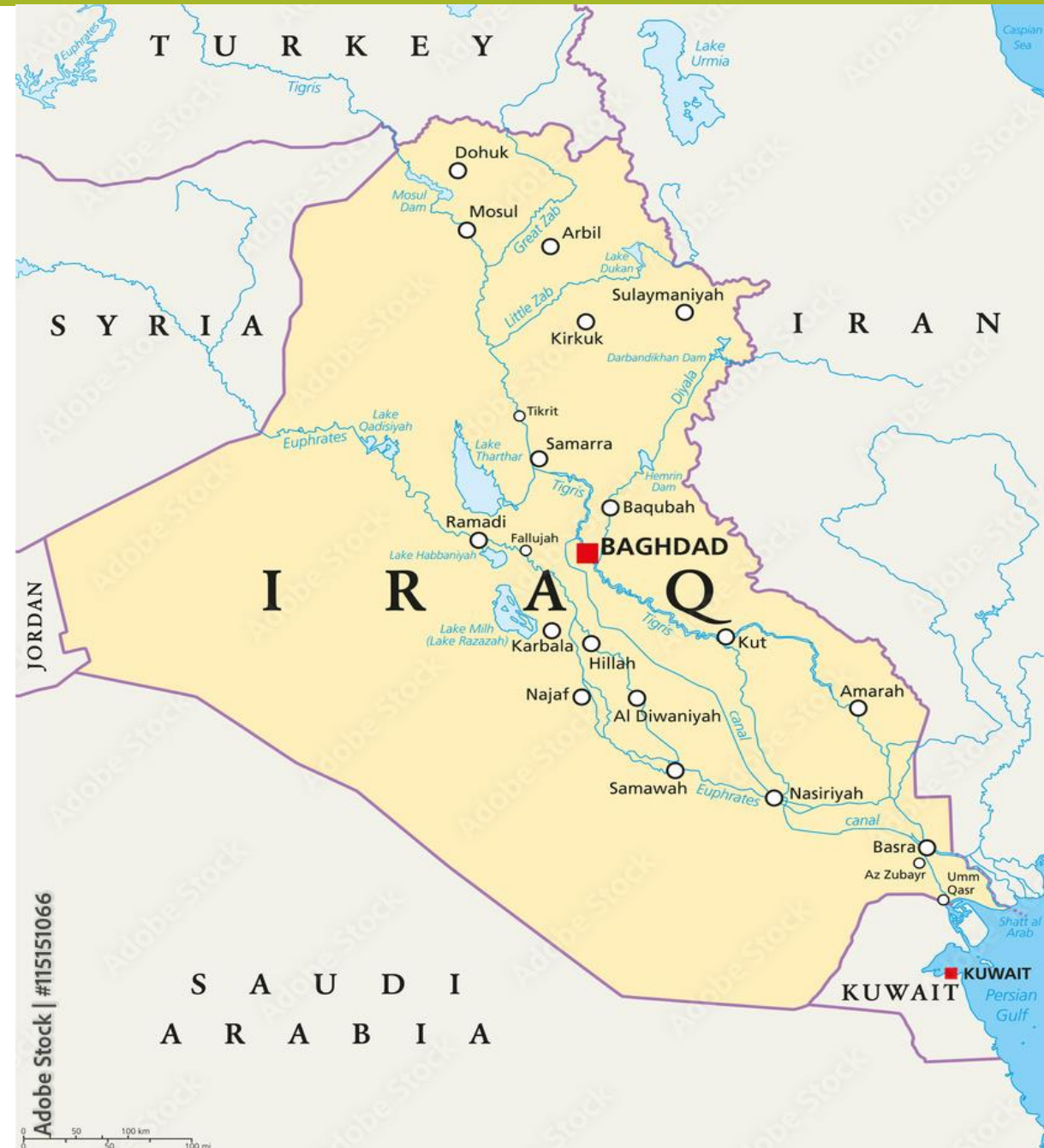
PIĘKNE ZACHODY SŁOŃCA

Rozmieszczenie baz na terenie Iraku

Głównymi ośrodkami stacjonowania żołnierzy MND CS, w czasie I zmiany były bazy:

- Babilon (ALFA) w prowincji Babil,
- Al Hillah (CHARLIE) w prowincji Babil,
- Karbala (LIMA) w prowincji Karbala,
- An Najaf (GOLF) w prowincji An Najaf,
- Ad Diwaniyah (ECHO) w prowincji Al Qadisiyah,
- Al Kut (DELTA) w prowincji Wasit.

Przy czym w trzech pierwszych bazach stacjonowali żołnierze polscy.

Zadania do wykonania

Głównym zadaniem I zmiany PKW było **zapewnienie bezpieczeństwa** w strefie odpowiedzialności. Podstawowy wysiłek zmiany skupiał się na:

- stabilizacji sytuacji w kraju,
- rozminowaniu,
- ograniczaniu dostępu do broni grupom terrorystycznym.

Z początkiem działalności misji komórki terrorystyczne były jeszcze słabe lub dopiero były tworzone.

Kolejne zmiany, zwłaszcza II zmiana PKW, spotkały się już z zupełnie odmienną sytuacją społeczno-polityczną, zaś sama misja zaczęła tracić swój typowo stabilizacyjny charakter, momentami zmieniając się w misję, w czasie której prowadziło się regularne działania bojowe.

Jednym z ważniejszych zadań z jakimi przyszło się zmierzyć żołnierzom PKW, prócz oczywiście **zadań stabilizacyjnych, antyterrorystycznych i bojowych**, były **kontakty z miejscową ludnością** opierające się przede wszystkim na współpracy cywilno – wojskowej.

CIMIC – współpraca cywilno-wojskowa

(skrót ang. **Civil-Military-Cooperation**)

Rozpoczynając misję w Iraku Wojsko Polskie stanęło przed koniecznością wcielenia w życie do swoich działań podstawowych elementów współpracy cywilno - wojskowej. Stało się jasne, że współpraca specjalnych komórek wojskowych CIMIC z szeroko rozumianym społeczeństwem musi obejmować kontakty z miejscowymi władzami, organizacjami rządowymi i pozarządowymi, lokalną społecznością oraz międzynarodowymi organizacjami humanitarnymi.

Do jednych z najważniejszych zadań komórek CIMIC należało spotkanie się z miejscową ludnością oraz wyjście naprzeciw jej problemom i oczekiwaniom. Jednocześnie tłumaczenie powodów stacjonowania w ich kraju obcych wojsk, jak również, co było chyba jednym z najważniejszych zadań, kreowanie pozytywnego stosunku miejscowej ludności do wielonarodowych sił wojskowych.

W założeniach, przed rozpoczęciem misji w Iraku, zakładano dwa obszary działalności CIMIC

Pierwszy z nich miał obejmować **wsparcie odbudowy lokalnych władz**, co spowodowane było tym, iż dotychczasowa administracja w zasadzie przestała istnieć. W tym celu powołano specjalne mieszane grupy cywilno-wojskowe, składające się ze specjalistów różnych dziedzin: gospodarki, infrastruktury, służby zdrowia, mediów, administracji rządowej, bezpieczeństwa publicznego, rolnictwa. Zadaniem tych zespołów było, uznając odmienną kulturę i lokalne zwyczaje, rekomendować rozwiązania, a nie narzucać znane w Europie czy na świecie metody i systemy zarządzania. Zasadniczym celem było też, jak najszybsze odtworzenie władz wszelkich szczebli i przejęcie przez nie zarządzania. Prócz tego przygotowanie warunków do przeprowadzenia demokratycznych wyborów.

Drugim obszarem działania CIMIC miały być **kontakty z miejscową ludnością**, wspieranie wysiłków zmierzających do poprawy warunków życia, usuwanie przeszkód i uciążliwości związanych z powojenną rzeczywistością. Posiadając doświadczenia z podobnych działań na Bałkanach, wojsko zamierzało realizować te zadania poprzez tzw. centra CIMIC – miejsca, gdzie można by spotkać się z lokalnymi władzami i zwykłymi obywatelami (obiekty te miały być zlokalizowane poza bazami wojskowymi).

Jednocześnie CIMIC miał współpracować z organizacjami humanitarnymi takimi jak: „Polski Czerwony Krzyż”, „Polska Akcja Humanitarna”, „Caritas Polska”. Za jedno ze źródeł informacji i współpracy uznano Irakijczyków, którzy mieli już kontakty z Polską (czy to w czasie nauki w naszym kraju, czy poprzez kontakty rodzinne). W przygotowaniach do misji położono też duży nacisk na bezstronność, co miało zwłaszcza w Iraku, znaczenie wobec mocno zantagonizowanych lokalnych społeczności (zwłaszcza szyitów i sunnitów).

W czasie trwania misji w Iraku CIMIC zrealizował wiele inwestycji w różnych dziedzinach życia wśród nich można wymienić:

- Wytwarzanie i przesył energii elektrycznej:
 - ✓ zakup i montaż ośmiu transformatorów
 - ✓ budowa czterech stacji zasilania
 - ✓ montaż oświetlenia sześciu ulic o długości 1.8 – 3.4 km.
 - ✓ zakup 29 generatorów 50 – 750 kVA
 - ✓ budowa linii elektrycznych łączących 200 – 430 domów
 - ✓ zakup 5 pojazdów specjalnych
- Infrastruktura transportu
 - ✓ budowa i remont 13 dróg o łącznej długości 54.5 km
 - ✓ oczyszczenie poboczy 3 dróg o łącznej długości 42 km
 - ✓ zakup 4 maszyn drogowych

- **Opieka zdrowotna**

- ✓ budowa 4 przychodni wiejskich
- ✓ remont 3 przychodni wiejskich
- ✓ remont i wyposażenie w sprzęt 2 aptek
- ✓ remont przechowalni zwłok
- ✓ zakup wyposażenia dla szpitali wiejskich (10 USG, 5 urządzeń do dializy)
- ✓ zakup 3 foteli dentystycznych

- **Rolnictwo**

- ✓ remont i rozbudowa siedmiu systemów nawadniania
- ✓ dostawa ziaren ryżu i nawozów oraz sprzętu dla stowarzyszenia rolniczego

- **Edukacja**

- ✓ budowa lub rozbudowa 4 szkół
- ✓ odbudowa i remont 5 szkół
- ✓ remont przedszkola
- ✓ zakup sprzętu komputerowego dla 28 szkół

Przykłady pomocy udzielonej Irakijczykom można by mnożyć. Wszystkie zmiany PKW prowadziły tutaj bardzo aktywną działalność, przynoszącą olbrzymie, choć często niewymierne efekty. Działalność CIMIC pomagała w kształtowaniu pozytywnego wizerunku polskich żołnierzy. Przyczyniała się również do nawiązywania współpracy Irakijczyków z siłami stabilizacyjnymi. Bardzo ważnym elementem współpracy z miejscową ludnością i w pewnym sensie elementem CIMIC była działalność Taktycznych Zespołów Wsparcia Psychologicznego PSYOPS (Psychological Operations – Operacje Psychologiczne).

Żołnierze PSYOPS brali udział praktycznie we wszystkich operacjach prowadzonych przez MND CS. W czasie tych operacji rozpowszechniano produkty oddziaływania psychologicznego (plakaty, ulotki zaś w tych rejonach, gdzie panował znaczny analfabetyzm starano się oddziaływać poprzez inne środki – komunikaty, rozdawanie drobnych upominków). Prowadzono też akcje przy użyciu śmigłowców, emitowano specjalnie przygotowane audycje radiowe i telewizyjne.

Działania PSYOPS przynosiły znaczne efekty, nie tylko poprzez psychologiczne oddziaływanie na ludność cywilną. Rozpowszechniane ulotki, na których terrorystów porównywano do szczura, pająka czy psa, komunikaty głosowe, prowokowały wrogich snajperów do działania, co z kolei pozwalało ich likwidować żołnierzom koalicji. Tak, jak to miało miejsce w czasie walk w Karbali.

Prowadzone w Iraku przez Centralną Grupę Działań Psychologicznych operacje pokazały, że skuteczność oddziaływania tej formacji ma olbrzymie znaczenie dla całego procesu stabilizacyjnego oraz operacji prowadzonych przez PKW w Iraku. Dzięki działaniom PSYOPS nie tylko kreowano pozytywny wizerunek polskiego żołnierza, ale również nawiązywano bardzo potrzebne kontakty z miejscową ludnością oraz zdobywano ważne informacje, pozwalające często wzmocnić skuteczność działań sił koalicji.

Bardzo ważnym elementem polskiej obecności w Iraku była **pomoc w tworzeniu armii i policji**. Zgodnie z założeniami jednostki irackie miały stopniowo przejmować z rąk sił koalicji odpowiedzialność za bezpieczeństwo kraju. Co było bardzo ważne z punktu widzenia irackiej państwowości. Praktycznie działalność tego typu prowadzona była już od I zmiany PKW i w miarę stabilizowania sytuacji wewnętrznej w Iraku, rodzime jednostki przejmowały coraz większą odpowiedzialność. Polska częściowo też wyposażała siły irackie (niestety nie doszło do zakładanej ofensywy polskiego przemysłu w Iraku), przede wszystkim w samochody patrolowe Dzik 3, które w Iraku występują pod nazwą Ain Jaria – 1. Pierwsze samochody dotarły do Iraku na początku sierpnia 2005 roku. Docelowo zostało w nie wyposażonych 27 batalionów armii irackiej.

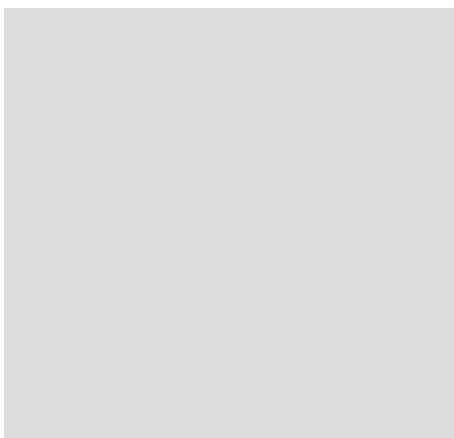

Dzik-3 (Ain Jaria-1)

Pojazd dla 11 osób, 4 drzwi, 13 otworów strzelniczych, w stropie obrotnica na karabin maszynowy, dwie podwójne wyrzutnie granatów dymnych. Nośność podwozia zwiększona do 6,2 t. Wersja eksportowa zaprojektowana dla irackich sił bezpieczeństwa. Produkowany seryjnie od września 2005 roku.

Uzbrojenie Dzik-3 stanowi karabin maszynowy 7,62 mm PKM na obrotnicy lub 12,7 mm NSW w wersji dowódczej; jest on wyposażony w cztery wyrzutnie granatów dymnych 81 mm.

531 sztuk Dzików-3 dostarczony w latach 2005–2008 dla armii irackiej.

Szkolenie Wojsk Irackich

Wojsko Polskie zajmowało się szkoleniem 8 Dywizji armii irackiej, której jednostki były rozmieszczone w rejonie odpowiedzialności MND CS. Początki szkolenia były bardzo trudne, związane przede wszystkim z fatalnymi warunkami zakwaterowania wojska irackiego, jego złym wyposażeniem, nieregularną wypłatą żołdu. Poważnym problemem była również rekrutacja. Z biegiem czasu trudności te pokonywano. W pierwszym okresie tworzenia i szkolenia wojska irackiego, bardzo poważnym problemem były przypadki dezercji. Było to szczególnie nagminne w trakcie powstania Mugtady Al Sadra. W czasie nasilenia walk z rebeliantami w kwietniu 2004 roku w An-Najafie zdezerterowały trzy kompanie po 192 żołnierzy każda. Na dezercje Irakijczyków wpływ miały bardzo różne wydarzenia, np. po zamachu na dowódcę 402 Batalionu ICDC w Al Hillah – Iracki Korpus Obrony Cywilnej), w którym został ranny, część żołnierzy batalionu uciekła. Zdarzały się również przypadki dezercji wśród oficerów irackich, przy czym część z nich w obawie przed represjami ze strony ugrupowań terrorystycznych, ukrywała się, czekając na uspokojenie sytuacji.

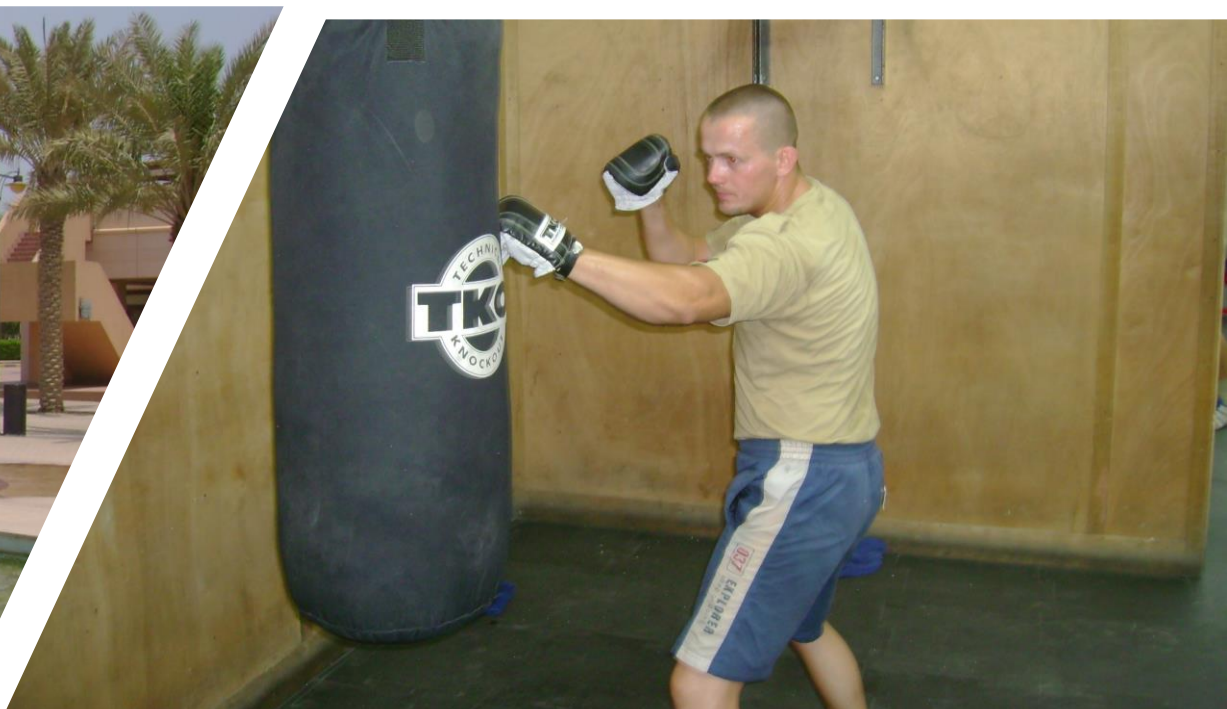
W czasie IV zmiany PKW wdrożono program Partnerstwo w ramach którego działały Wojskowe Zespoły Doradczo – Szkoleniowe (Military Training Team – MiTT). W ramach tego programu działalność międzynarodowej dywizji skupiała się głównie na szkoleniu podstawowym, szkoleniu specjalistycznym, szkoleniu pododdziałów szczebla drużyny, kompanii i batalionu. Jednocześnie prowadzono wraz z ISF, wspólne działania operacyjne i operacje bojowe. W czasie szkolenia polscy instruktorzy wykorzystywali pomoce dydaktyczne zabrane w rejon misji z kraju, wśród których największym powodzeniem cieszył trenażer strzelecki „Cyklop”. Prócz działalności szkoleniowej prowadzono również ocenę stopnia gotowości Armii Irackiej do przejęcia kontroli regionalnej i samodzielnego prowadzenia operacji antyterrorystycznych. Szkolenia odbywały się zarówno w miejscach stacjonowania jednostek irackich, jak również w ośrodkach szkoleniowych. Głównym ośrodkiem znajdującym się w strefie odpowiedzialności MND CS było Regionalne Centrum Szkolenia Centrum – Południe w Al Kut. Realizowano w nim szkolenia dla oficerów, podoficerów i szeregowych. Dużą popularnością cieszyły się kursy pododdziałów specjalnych tzw. „Strajkersów” prowadzone przez żołnierzy polskich pododdziałów specjalnych.

Szkolenia i kursy dla żołnierzy irackich były prowadzone praktycznie przez cały czas trwania misji w Iraku. W czasie ostatnich zmian polscy instruktorzy szkolili i doszkalali Irakijczyków w czasie kilkudniowych kursów specjalistycznych, np. w obsłudze pozyskanych z Polski samochodów opancerzonych Dzik 3, wykorzystaniu systemu GPS.

Współpraca z Iracką Armią miała na celu nie tylko przejęcie przez nią odpowiedzialności nad własnym krajem, ale również przygotowanie jej do sprawnego i efektywnego zwalczania terroryzmu. Jednocześnie wojsko irackie powinno być w stanie zapanować nad krajem, który cały czas jest daleki od pełnej stabilizacji. Kształtowanie nowej Irackiej Armii miało i ma na celu stworzenie elementu stabilizacyjnego na Bliskim Wschodzie w oparciu o który będzie można wprowadzić normalizację w tym rejonie świata.

Odpoczynek po ciężkiej służbie

W rejonie pełnienia misji żołnierze nie tylko wypełniali powierzone zadania. Prowadzili operacje bojowe, szkolili pododdziały irackie. Starali się również prowadzić w miarę normalne życie, o ile to oczywiście było możliwe. Warunki życia jakie zapewniono uczestnikom PKW, miały spełniać choć namiastkę normalności i ułatwiać rozłąkę z najbliższymi. Bazy, w których stacjonowali polscy żołnierze, stwarzały na szczęście warunki do wypoczynku i relaksu. Choć oczywiście chwil takich nie było zbyt wiele, dla uczestników kontyngentów, starano się zapewnić warunki, które by pozwoliły na odpoczynek czy odstresowanie się. Organizowano żołnierzom możliwość zwiedzenia pozostałości po starożytnym Babilonie. W poszczególnych komponentach bojowych działały wielofunkcyjne świetlice. Prócz tego PKW dysponował dwoma dużymi obiektami sportowo – rekreacyjnymi i kulturalnymi (działały świetnie wyposażone sale gimnastyczne i siłownie) w Ad Diwaniyah i Al Hillah. Były one udostępnione przez Amerykanów. Żołnierze mieli również możliwość korzystania z polskiej telewizji, wypożyczalni książek, kast video, płyt dvd, czytelni polskiej i zagranicznej. Żołnierze mieli też bezpłatny dostęp do internetu, co było szczególnie ważne w codziennych kontaktach z rodzinami.

Każdy też posiadał prawo do codziennych telefonów do Polski. Ponadto we współpracy z amerykańską komórką Morale Welfare & Recreation (Morale, Zadowolenia i Rekreacja) przygotowywano występy artystyczne. W czasie IV zmiany PKW wystąpiła między innymi znana piosenkarka Maryla Rodowicz. Szczególnie trudnym przeżyciem dla wszystkich żołnierzy były przypadające w trakcie trwania kontyngentu święta. Niestety nigdy nie mogły one przebiegać tak, jak w rodzinnych domach. W bazach starano się zapewnić choć namiastkę świątecznego nastroju, pielęgnując polskie zwyczaje świąteczne, przygotowując tradycyjne polskie potrawy. Starano się, oczywiście, w miarę możliwości, uroczyście obchodzić czy to wigilię czy śniadanie wielkanocne. Bardzo ważną rolę tutaj odgrywała odpowiednia opieka psychologiczna, która została żołnierzom zapewniona.

ŚWIĘTA WIELKANOCNE

Zakończenie misji

Zakończenie misji w Iraku przypadło na 2008r. W polskim kontyngencie wojskowym służyło łącznie 15700 tys. żołnierzy, zdobywając ogromne doświadczenia, które owocują nie tylko w czasie trwania kolejnych misji zagranicznych lecz również przyczyniły się do rozwoju i zmian w Wojsku Polskim. Misja w Iraku przedstawiana w liczbach wygląda bardzo imponująco. Bez wątpienia była to, jak dotąd największa i najtrudniejsza operacja, jaką Wojsko Polskie przeprowadziło od zakończenia II wojny światowej. W ciągu pięciu lat polskiej obecności na Bliskim Wschodzie żołnierze przeprowadzili 88 tysięcy patroli i konwojów, zorganizowali 46 tysięcy punktów kontrolnych, zneutralizowali 3,6 miliona niewybuchów.

Trzeba też wspomnieć o stratach jakie wojsko poniosło: 22 zabitych żołnierzy 1 funkcjonariusz BOR-u, 3 pracowników firm wojskowych i 2 dziennikarzy TVP), i 150 rannych, to największe straty jakie armia poniosła od zakończenia II wojny światowej.

Pomoc mi przyjdzie od Pana,
co stworzył njebo i ziemie...
Pan mnie uchroni od zła wszelkiego:
czuwa nad moim życiem.
Ps. 121.2.7

VIII Zmiana PKW IRAQ

- Dowodzona przez gen. dyw. Pawła Lamłę, realizowała zadania doradczo-szkoleniowe od stycznia 2007 r. do czerwca 2007 r. Stan osobowy dywizji liczył ok. 1,8 tys. żołnierzy i pracowników wojska z 12 państw, w tym ok. 900 Polaków. Siły główne MND CS tworzyły: brygadowa grupa bojowa, grupa manewrowa, batalion dowodzenia, zespoły doradczo-szkoleniowe oraz pododdziały wsparcia i zabezpieczenia.
- dowódca Brygady Zmechanizowanej – gen. bryg. Mirosław RÓŻAŃSKI
- zastępca dowódcy Brygady Zmechanizowanej – ppłk Piotr MALINOWSKI

Międzynarodowa dywizja odpowiadała za ochronę dwóch prowincji (Wasit i Al Quadisiyah), zajmujących obszar 24 263 km² i zamieszkałych przez ok. 1,1 mln Irakijczyków.

NASZ HOTEL

Zadania VIII zmiany

Główne zadania:

- kontynuacja szkolenia wojsk irackich;
- nadzór nad samodzielnymi operacjami armii irackiej;
- wsparcie wojsk irackich w sytuacjach szczególnych;
- kontynuacja pomocy humanitarnej oraz wspierania procesu odbudowy Iraku w ramach CIMIC.

W PIERWSZYCH
MIESIĄCACH
MIELIŚMY
SŁUŻBY
NA BRAMIE
GŁÓWNEJ

NASTĘPNE BYŁY PATROLE

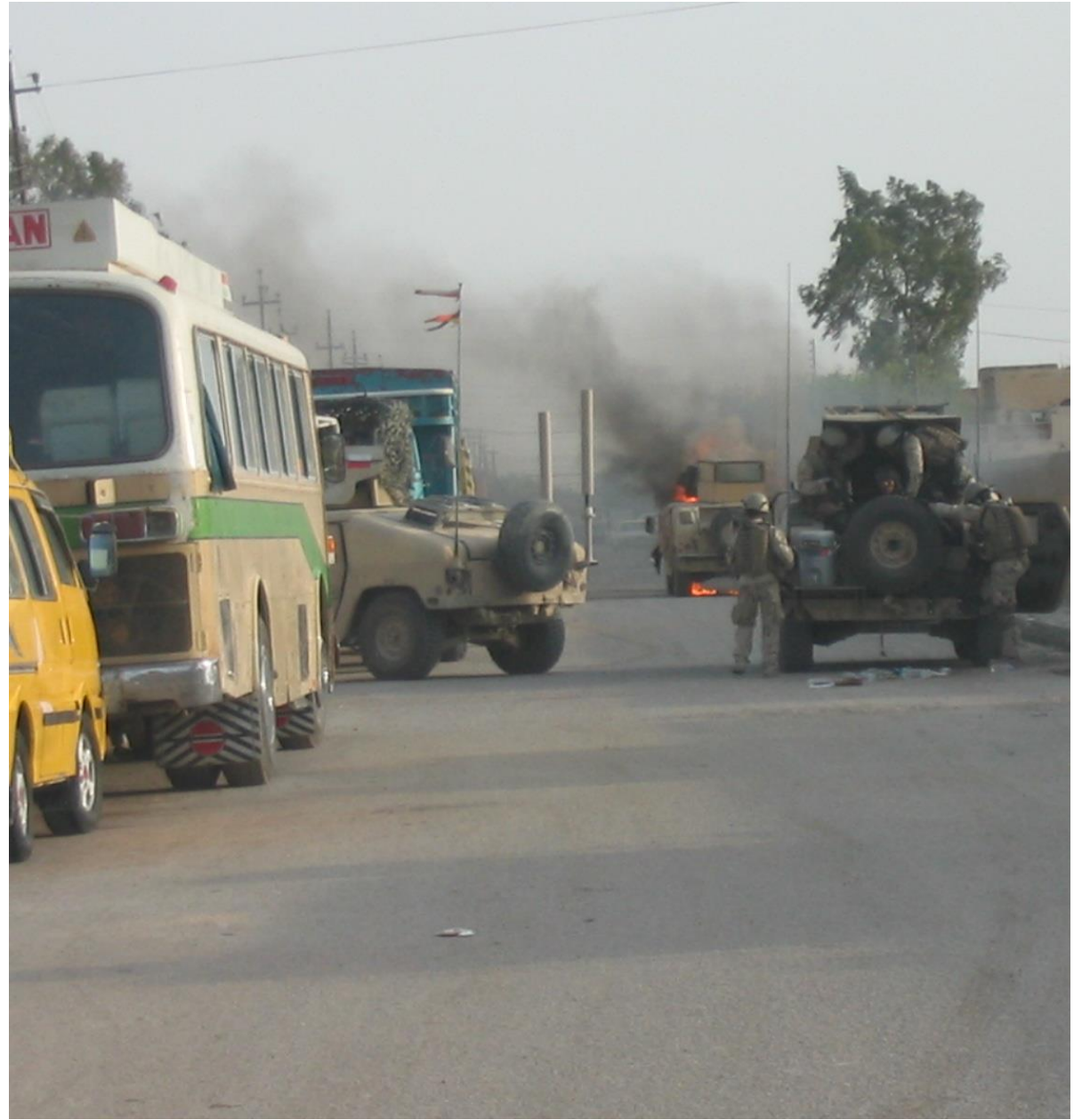

WIELOKROTNIE
PATROLE BYŁY
ŁĄCZNONE
Z ŻOŁNIERZAMI
ARMII USA
ORAZ IRACKIEJ.

BARDZO CZĘSTO
DOCHODZIŁO
DO WYMIANY OGNIA
Z BOJOWNIKAMI.

W CZASIE VIII ZMIANY
UCZESTNICZYLIŚMY
W LICZNYCH KONWOJACH
DO BAZ WOJSKOWYCH
I RÓŻNYCH
MIEJSCOWOŚCI
ODDALONYCH OD SIEBIE
NAWET PO 700 KM.

WCIELANIE MŁODEGO WOJSKA DO ARMII IRACKIEJ

OBSŁUGA SPRZĘTU

SZKOLENIE OGNIOWE

SŁUŻBA NA WIEŻACH OBSERWACYJNYCH

BURZA PIASKOWA

OBCHODY 2 MAJA

Najważniejsze efekty działalności VIII zmiany PKW IRAQ

- wykonanie kilkuset patroli oraz kilkudziesięciu operacji bojowych;
- koordynacja nad realizacją 287 projektów o łącznej wartości 38.501.927,00 mln dolarów;
- przekazanie pomocy humanitarnej Irakijczykom – min. 10.360 litrów wody pitnej oraz 3.178 kg żywności.

PRZYDROŻNE SKLEPIKI ZAKŁADY I MYJNIA

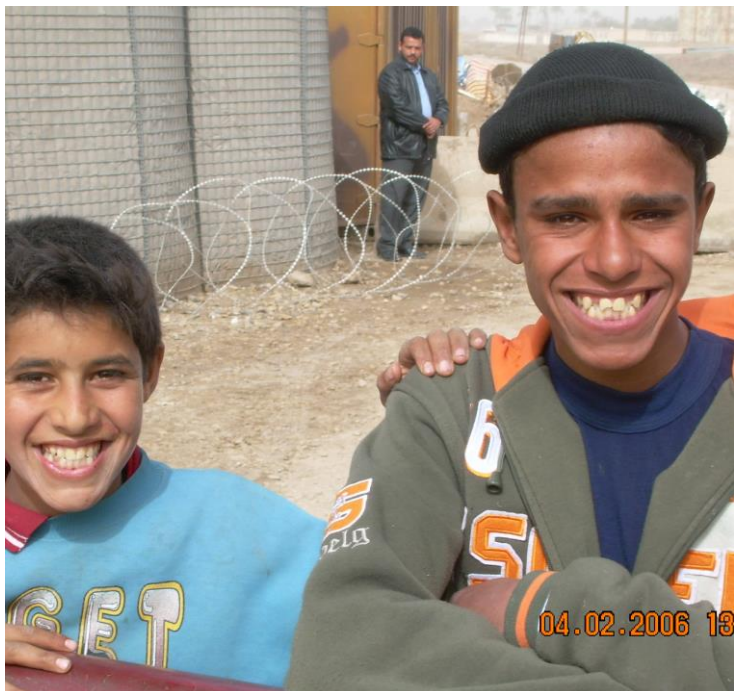

Koszty poniesione przez Polskę

Trudno mówić o kosztach finansowych, jakie poniosło państwo w związku z prowadzeniem operacji w Iraku, tym bardziej, że znaczną ich część poniosły Stany Zjednoczone. Mimo tego koszt przekroczył miliard złotych. Jednak niewymierne jest doświadczenie zdobyte w czasie trwania misji, nie tylko przez pojedynczych żołnierzy, ale przede wszystkim przez Wojsko.

Generał broni Waldemar Skrzypczak, dowódca wojsk lądowych w wywiadzie dla „Armii” powiedział:

„Najważniejsze plusy... Pierwszy to mentalna rewolucja. Wojskowa mentalna rewolucja. Drugi to sprzęt. Popatrzmy z czym wchodziliśmy, a na czym teraz działamy. Jechaliśmy tam jak na misję stabilizacyjną w Syrii czy Libanie. Po trzecie to system szkolenia wojsk, który absolutnie się zmienił”

NASI PRZYJACIELE Z BRAMY

DZIĘKUJĘ ZA UWAGĘ